

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315205228
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8315205228.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolňákovej a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu Ing. R. R. - R., s miestom podnikania W. XXXX/XX, XXX XX Q., K.: XXXXXXXX, proti žalovanému Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, so sídlom Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, o určenie platnosti nájomnej zmluvy a o zaplatenie ušlého zisku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15C/261/2015-621 zo dňa 4.11.2016 a proti uzneseniu č.k. 15C/261/2015-663 zo dňa 16.2.2017, takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 16.2.2017, č.k. 15C/261/2015-663.

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy a v tej časti konanie zastavuje.

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o zaplatenie ušlého zisku za čas od 1.4.2003 do 31.3.2004 v rozsahu 60.255,72 eur so 16,5 % úrokmi z omeškania ročne z jednotlivých uplatňovaných mesačných plnení po 5.021,81 eur od 1. dňa nasledujúceho mesiaca do zaplatenia a v tej časti konanie zastavuje.

Vo zvyšujúcej zamietavej časti vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné napadnutým rozsudkom zo dňa 4.11.2016 č.k. 15C/261/2015-621 zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôvodoch rozsudku uviedol, že :

1.1. Žalobca po poslednej zmene žalobného návrhu podaním zo dňa 26.7.2016, pripustenej uznesením súdu na pojednávaní dňa 4.10.2016 sa domáhal

a) určenia, že výpoveď nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX prípisom žalovaného zo dňa 20.11.2002 sp.zn. XXXX/XXXX/XXXX/X-I.-C. evidovanej u žalovaného pod evidenčným číslom 2390 s dátumom registrácie 20.12.2002 je absolútne neplatný právny úkon,

b) určenia, že platná je nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX s dátumom uzavretia 20.12.1996, ktorú na jednej strane za prenajímateľa podpísal žalovaný a na druhej strane za nájomcu ju podpísal žalobca spoločne s K.. R. Y. alternatívne

- určenia, že platná je nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX s dátumom uzavretia 21.12.1996, ktorú na jednej strane za prenajímateľa podpísal žalovaný a na druhej strane za nájomcu ju podpísal žalobca spoločne s K.. R. Y., alternatívne

- určenia, že platná je nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX s dátumom uzavretia po 4.2.1997, ktorú na jednej strane za prenajímateľa podpísal žalovaný a na druhej strane za nájomcu ju podpísal žalobca spoločne s K.. R. Y.,

c) uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi ušlý zisk v sume 22.632,- eur za obdobie od 1.4.2003 do 30.4.2003 vrátane zaplata úroku z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 22.632,- eur za každý nasledujúci kalendárny mesiac počnúc dňom 1.5.2006 do zaplata a zároveň povinnosti zaplatiť žalobcovi ušlý zisk v sume 22.632,- eur za každý nasledujúci kalendárny mesiac od 1.5.2003 do doby umožnenia podnikat' žalobcovi v prenajatých priestoroch vrátane zaplata úroku z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 22.632,- eur za každý nasledujúci kalendárny mesiac počnúc prvým dňom každého nasledujúceho kalendárneho mesiaca počnúc dňom 1.6.2003 do zaplata.

d) uloženia povinnosti žalovanému nahradiť mu trovy tohto konania.

1.2. V konaní medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný ako prenajímateľ uzatvoril s K.. R. Y., IČO: XXXXXXXXX a žalobcom K.. R. R. - R., IČO: XXXXXXXXX ako nájomcami Nájomnú zmluvu č. XXX-XXX/XX o prenájme nebytových priestorov v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. v platnom znení. Žalobca spolu so žalobou predložil súdu Nájomnú zmluvu č. XXX-XXX/XX o prenájme nebytových priestorov uzatvorenú medzi zmluvnými stranami, v ktorej je uvedený ako dátum podpísania deň 21.12.1996. Žalovaný predložil spolu so svojím písomným vyjadrením k žalobnému návrhu súdu Nájomnú zmluvu č. XXX-XX/XX o prenájme nebytových priestorov uzatvorenú medzi zmluvnými stranami, v ktorej je uvedený dátum podpísania deň 20.12.1996. Z obsahu oboch zmlúv súd zistil, že tieto sú identické čo do obsahu tak aj do formy a vyhotovenia. Dátumy, ktoré sú uvedené na poslednej strane zmluvy v prvom prípade 21.12.1996 a druhom prípade 20.12.1996 sú dopísané v oboch prípadoch rukou.

1.3. Podľa § 720 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník nájom a podnájom nebytových priestorov upravuje osobitný zákon. Týmto zákonom je zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Nájom nebytových priestorov vzniká na zmluvnom základe. Môžu ho dojednať na určitý čas, alebo na neurčitý čas fyzické aj právnické osoby, tuzemské a zahraničné, a to zásadne bez obmedzenia. Zmluva o nájme musí mať písomnú formu a musí obsahovať nasledovné náležitosti v zákone taxatívne vymenované: a) predmet a účel nájmu, b) výšku a splatnosť nájomného, c) spôsob jeho platenia, d) čas, na ktorý sa uzaviera (pokiaľ nejde o nájom na neurčitý čas). Ak zmluva neobsahuje uvedené zákonom požadované náležitosti, je neplatná. Dátum uzavretia zmluvy nie je taxatívnou náležitosťou, ktorého absencia by spôsobovala neplatnosť zmluvy o nájme a podnájme nebytových priestorov. Súd dospel k záveru, že nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX uzatvorená medzi žalovaným Železnice Slovenskej republiky Bratislava, ŽSR - prevádzkové riaditeľstvo Košice, odštepny závod Železničná č. 1, Košice, zastúpený K.. T. L., riaditeľom PR Košice ako prenajímateľom a K.. R. Y., I.I. XXXX/XX, XXX XX Q., IČO: XXXXXXXXX a K.. R. R. - R., Č.L. E. XXXX/XX, Q., K.: XXXXXXXXX ako nájomcami bola uzatvorená v súlade s vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami a bola uzatvorená platne. Aj keď súdu boli predložené dve vyhovenia zmluvy s rôznymi dátumami vyhotovenia (20.12.1996 a 21.12.1996) v každom prípade ide o tú istú zmluvu, pričom každá zmluva nadobúda platnosť dňom podpisu poslednej zo zmluvných strán. Súd uzavrel, že nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX bola uzatvorená s platnosťou od 21.12.1996 a s účinnosťou od 1.1.1997, od kedy prenajímateľ prenajal nájomcom nebytový priestor.

1.4. Žalovaný dňa 20.11.2002 vypovedal žalobcovi nájomnú zmluvu č. XXX-XXX/XX o prenájme nebytových priestorov uzavretú v zmysle zák.č.116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Vo výpovedi prenajímateľ uviedol, že na základe tejto zmluvy boli žalovanému prenajaté nebytové priestory v objekte zastávky Q. - mesto, súpisné č. XXXX na parcele KN č. XXXX/X, časť parcely KN č. XXXX/X a časť parcely KN č. XXXX/X, katastrálne územie Q., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX pre SR - ŽSR. Z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 2 písm. b) zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, a to že nájomca o viac ako jeden mesiac mešká s platením nájomného dal prenajímateľ nájomcovi výpoveď z nájomnej zmluvy. Vo výpovedi žalovaný uviedol, že nájomný vzťah skončí uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty. Výpovedná lehota začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Zároveň nájomcu požiadal, aby predmet nájmu ku dňu skončenia nájmu odovzdal v pôvodnom stave s prihliadnutím na obvyklé opotrebenie. Z výpovede nájomnej zmluvy žalovaného zo dňa 20.11.2002 je zrejmé, ktorej nájomnej zmluvy sa týka. Z rozsudku Okresného súdu Košice I. sp.zn. XXC/XX/XXXX zo dňa 15.6.2011, ktorým

súd zamietol žalobu žalobcu v časti o určenie, že nájom nebytových priestorov v objekte železničnej zastávky Q. - mesto na základe nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX trval do 31.3.2004, vyplýva, že predmetná nájomná zmluva bola zo strany prenajímateľa - žalovaného vypovedaná výpoveďou zo dňa 20.11.2002, že výpovedná lehota začala plynúť 1.1.2003 a uplynula 31.3.2003. V rozsudku sa ďalej uvádza, že táto skutočnosť bola preukázaná v konaní Okresného súdu Humenné sp.zn. XC/XXX/XX, v ktorom bola rozsudkom zo dňa 16.11.2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. XCo/XX/XX zo dňa 27.4.2005 zamietnutá žaloba žalobcu K.. R. R., ktorou žalobca napadol neplatnosť predmetnej výpovede z nájomnej zmluvy. Na základe uvedeného je teda nespochybniteľné, že platne uzatvorená nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX zo dňa 21.12.1996 bola riadne a platne prenajímateľom vypovedaná, výpovedná lehota uplynula dňa 31.3.2003, a týmto dňom nájomná zmluva stratila platnosť a účinnosť. Preto nebolo možné žalobe vyhovieť ani v jednom výroku. Súd nemohol vysloviť, že nájomná zmluva je platná a výpoveď z nájomnej zmluvy neplatná. Následne nebolo možné ani priznať žalobcovi „ušlý zisk“ za obdobie od 1.4.2003, keďže žalovaný už v tom období nebol so žalobcom v zmluvnom vzťahu.

1.4. Aj keby nemal súd za preukázané vyššie uvedené skutočnosti, žalobu by musel zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Je nespochybniteľné a medzi stranami sporu ani nerozporované, že predmetnú nájomnú zmluvu uzatvorili ako nájomcovia dve fyzické osoby - podnikateľské subjekty, a to K.. R. Y. a K.. R. R.. V článku IV. odsek 7 zmluvy je uvedené, že obaja nájomcovia ručia za všetky záväzky vyplývajúce z nájomnej zmluvy voči prenajímateľovi spoločne a nerozdielne, to znamená, že záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy aj nároky zaväzujú oboch nájomcov. Preto je samozrejmé, že sa žalobca ako jeden z nájomcov nemôže sám domáhať určenia platnosti či neplatnosti zmluvy a bez druhého účastníka zmluvy na strane nájomcu nemôže úspešne podať žalobu.

1.5. Žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania. Žalobca si podanou žalobou uplatnil ušlý zisk, t.j. škodu, ktorá mu vznikla tým, že mu žalovaný zamedzil prístup k nebytovým priestorom a neumožnil mu v nich podnikáť a nadobudnúť tým zisk. Právny vzťah účastníkov založený zmluvou o nájme nebytových priestorov sa riadi režimom Občianskeho zákonníka, keďže predmetná nájomná zmluva bola uzatvorená platne. Po citácii ust. § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2 Obč. zák. súd prvej inštancie právne uzavrel, že ak nájomná zmluva bola vypovedaná a výpovedná lehota uplynula dňa 31.3.2003, týmto dňom nájomná zmluva stratila platnosť a účinnosť, u uplatneného nároku na zaplatenie ušlého zisku v sume 22.632,- eur za obdobie od 1.4.2003 do 30.4.2003, a od 1.5.2003 za každý kalendárny mesiac až do doby umožnenia podnikáť žalobcovi v prenajatých priestoroch, vrátane zaplatenia úroku z omeškania vo výške 17,6 % ročne za každý nasledujúci kalendárny mesiac počnúc prvým dňom každého nasledujúceho kalendárneho mesiaca počnúc dňom do zaplatenia premlčacia doba začala žalobcovi plynúť 1.4.2003. Žalobca podal na súde žalobu dňa 11.5.2015, a teda je zrejmé, že mu uplynula ako subjektívna tak aj objektívna premlčacia lehota a aj z toho dôvodu súd žalobu zamietol.

1.6. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil odkazom na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP a ust. § 262 ods. 1 CSP s tým, že žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 15C/261/2015-663 zo 16.2.2017 čiastočne vyhovel návrhu žalobcu na opravu dôvodov rozsudku zo 4.11.2016 č.k. 15C/261/2015-621, a to v bodoch odôvodnenia pod č. 20, 32 a 46. Vo zvyšku návrhu žalobcu na doplnenie a opravu rozsudku v dôvodoch rozhodnutia nevyhovel. Konštatoval zároveň, že vo zvyšnej časti zostáva uvedený rozsudok nezmenený. Uvedené rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 225 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca. Žiada rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podané odvolanie odôvodňuje tým, že:

3.1. Závery súdu prvej inštancie podľa jeho názoru nemajú oporu vo vyjadreniach účastníkov, ani v realizovaných dôkazoch.

3.2. Odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie opomína, že okrem dvoch zmlúv s dátumami 20.12.1996 a 21.12.1996 existuje aj tretia identická nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX, ktorá bola uzatvorená po 4.2.1997. Toto vyplýva i z dôvodov rozsudku č.k. XXC/XXXX/XX-XX z XX.XX.XXXX. Týmto rozsudkom

bola zamietnutá žaloba na jeho vypratanie z nehnuteľnosti. Žalobca proti tomuto rozsudku nepodal odvolanie, preto rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Ak sa súd oboznámil s uvedeným rozsudkom a jeho dôvodmi, žalobca je toho názoru, že on dokázal i existenciu tejto identickej tretej nájomnej zmluvy uzavretej po 4.2.1997. K uzavretiu zmluvy tak nedošlo 21.12.1996 ako to v dôvodoch napadnutého rozsudku uvádza súd prvej inštancie. Závery súdu prvej inštancie o dátume uzavretia nájomnej zmluvy sú zmätočné, narúšajúce právnu istotu. Ak podľa dôvodov rozsudku č.k. XXC/XXXX/XX-XXX nájomná zmluva č. XXX-XXX/XX bola uzavretá po 4.2.1997, nesprávny je záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o platnosť tejto nájomnej zmluvy. Nesprávne skutkové zistenie na základe realizovaných vykonaných dôkazov je odvolacím dôvodom tak, ako je to uvedené v poučení o opravnom prostriedku v napadnutom rozhodnutí pod písmenami f) a h). Súd mal vyhovieť jeho návrhu na určenie platnosti nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX uzatvorenej po 4.2.1997.

3.3. V konaní bolo preukázané, že výpoveď zo dňa 20.11.2002 daná mu žalovaným, bola výpoveďou nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX z 21.12.1996. Táto výpoveď z nájmu je však absolútne irelevantná vo vzťahu k jedinej platnej nájomnej zmluve uzavretej po 4.2.1997.

3.4. Odvolateľ namieta, že v právoplatne skončených súdnych konaniach poukazoval na to, že za jedine platnú nájomnú zmluvu treba považovať len tú, ktorá bola uzatvorená po 4.2.1997. V súdnych konaniach právoplatne skončených vždy sa vychádzalo z toho, že zmluva bola uzatvorená buď 20.12.1996 alebo 21.12.1996. Z takýchto záverov vychádzal napríklad Okresný súd Prešov v konaní pod sp.zn. XXC/XXX/XXXX, Okresný súd Humenné v konaní pod sp.zn. XC/XXX/XXXX, Okresný súd Košice v konaní pod sp.zn. XXC/XXX/XXXX, ale aj v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. XXC/XXXX/XX. Podľa názoru žalobcu žalovaný v týchto konaniach podľa potreby predkladá ako dôkaz nájomné zmluvy s rôznymi dátumami. Žalobca na podporu svojich tvrdení pripája aj uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.9.2016 č.k. XCo/XXX/XXXX-XXXX, ktorým bol zamietnutý návrh na opravu dôvodov rozhodnutia v časti týkajúcej sa dátumu uzavretia nájomnej zmluvy.

3.5. Žalobca namieta, že ak súdy v rôznych veciach, ktoré sa týkali nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX judikovali záver o dátume uzavretia zmluvy rôzne, spôsobili tak právnu neistotu. Nemôže existovať stav, že by tri identické zmluvy s tromi rôznymi dátumami uzatvorenia boli platné.

3.6. Žalovaný podľa názoru žalobcu v konaní neuplatnil námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu ušlého zisku. Súd prvej inštancie nekonkretizuje kedy a akým spôsobom žalovaný vzniesol námietku premlčania. Ak námietka premlčania nebola výslovne vznesená ako prostriedok procesnej obrany žalovaného, nemôže na premlčanie súd prvej inštancie prihliadať. Okrem toho je v rozpore s ustanovením § 100 ods. 1 Obč. zák. zamietnutie žaloby pre premlčanie, pretože jeho nárok o náhradu ušlého zisku nie je premlčaný. S poukázaním na subjektívnu 2-ročnú a objektívnu 3-ročnú premlčaciu dobu nemôžu byť premlčané za žiadnych okolností jeho nároky od 1.5.2013 doteraz. Podľa žalobcu je jeho žalobný návrh na náhradu ušlého zisku za obdobie od 1.4.2003 do doby umožnenia mu podnikat' v prenajatých priestoroch aj s príslušenstvom dôvodný. Žalovaný mu vedome spôsobil škodu, ak mu znemožnil prístup do prenajatých nebytových priestoroch a v týchto priestoroch podnikat' na základe nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX uzavretej po 4.2.1997. Nemohol realizovať tak podnikateľskú činnosť, čím mu bola spôsobená ujma na ušlom zisku. Nájomnú zmluvu uzavretú po 4.2.1997 žiadna zo strán nevypovedala, ani nedošlo k dohode o skončení nájmu. Ak došlo k úmyselnému poškodeniu žalobcu, hypoteticky by prípadne vznesená námietka premlčania mohla mať právne následky len vo vzťahu k nároku od 1.4.2003 do 11.5.2005, a nevzťahovala by sa na obdobie po 11.5.2005.

3.7. Žalobca nesúhlasí so súdom prvej inštancie ani v tom, že pre úspech jeho žaloby sa žiadalo, aby v konaní bol účastníkom konania aj K.. R. Y., ďalší účastník nájomnej zmluvy. Z čl. IV bod 7 nájomnej zmluvy vyplýva, že nároky z tohto nájomného vzťahu vznikajú každému osobitne „zvlášť“. K.. Y. predmetné nebytové priestory na výzvu žalovaného vypratá. Preto jediným nájomcom predmetných nebytových priestorov ostal jedine žalobca. Nemôže byť preto dôvodom pre zamietnutie žaloby to, že K.. R. Y. nie je účastníkom tohto konania. I z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č.k. XCo/XXX/XXXX-XXX a nadväzujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2011 č.k. XCdo/XXX/XXXX vyplýva aj to, že on mohol sám podať návrh na určenie platnosti jednej z nájomných zmlúv. V označených konaniach bolo predmetom konania určenie neplatnosti nájomnej zmluvy zo dňa 21.12.1996 a súdy neuzavreli to, že by on sa nemohol domáhať sám určenia platnosti niektorých z nájomných zmlúv. V označených konaniach nevystupoval s K.. R. Y. ako účastníkom označeného súdneho konania.

3.8. Odvolateľ zároveň sa domáha, aby odvolací súd v prípade potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie pripustil proti rozsudku dovolanie.

4. Žalobca ďalším písomným podaním realizovaným už po uplynutí odvolacej lehoty doplňuje obsah podaného odvolania s tým, že aktuálne prebieha dovolacie konanie vo veci Okresného súdu Humenné pod sp.zn. XC/XXX/XXXX, neskôr vo veci podaného návrhu na obnovu konania pod sp.zn. XXC/XXX/XXXX. Opätovne, tak ako vo včas podanom odvolaní, kladie dôraz na to, že je potrebné správne ustáliť dátum, kedy došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy. Zotrváva na názore, že skutočný dátum uzatvorenia nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX bol až po 4.2.1997. Zdôrazňuje skutočnosti, aké vyplývajú z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.9.2016 č.k. XCo/XXX/XXXX-XXXX, ktoré k tomuto podaniu aj pripája.

5. Žalobca ďalším písomným podaním realizovaným už po odvolacej lehote (podanie z 9.12.2016 doručené súdu prvej inštancie 12.12.2016) oznamuje súdu, že jemu bol vydaný živnostenský list až 30.12.1996, čo svedčí jeho námietkam o nemožnosti uzatvorenia nájomnej zmluvy 21.12.1996. Preto mal súd určiť, že je absolútne neplatným právnym úkonom výpoveď z nájomnej zmluvy a mal vyhovieť aj žalobcovmu návrhu na zaplatenie ušlého zisku za čas od 1.4.2003 do doby umožnenia podnikat' v prenajatých priestoroch.

6. Žalobca odvolaním napadol aj uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 16.2.2017 č.k. 15C/261/2015-663, ktorým súd rozhodoval na základe jeho návrhu o oprave dôvodov napadnutého rozsudku. Žalobca nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie a domáha sa opravy dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnením ďalších skutočností i opravou nesprávnosti uvedených dôvodov. Poukazuje na to, že súd prvej inštancie mal predložené dôkazy, na základe ktorých mohol a mal jeho návrhu na opravu dôvodov rozhodnutia vyhovieť.

7. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu proti rozsudku navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok - ďalej aj CSP) prejednal podané odvolania bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani iný verejný záujem. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd sa riadil zásadami vyplývajúcimi z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP. Bol teda viazaný rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, nad rámec ktorých nebol oprávnený ani povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Musel však pritom prihliadať na vady konania, ktoré sa týkali procesných podmienok konania tak, ako bude uvedené ďalej. Vo vzťahu k opravnému prostriedku využitému žalobcom v súvislosti s vydaným uznesením súdu prvej inštancie o návrhu žalobcu na opravu dôvodov rozsudku, odvolací súd riešil otázku prípustnosti podaného odvolania.

9. Pred vecným preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd v zmysle ust. § 382 CSP vyzval účastníkov konania, aby sa písomne vyjadrili

a) k nožnej aplikácii ust. § 161 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) a § 230 CSP, a to s prihliadnutím na to, že o žalobe na určenie neplatnosti výpovede z nájmu už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. XC/XXX/XXXX zo 16.11.2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. XCo/XX/XXXX zo dňa 27.4.2005,

b) vo vzťahu k ďalším žalobným požiadavkám na určenie platnosti, či neplatnosti zmlúv k nožnej aplikácii ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z právneho predpisu. Odvolací súd pre aplikáciu uvedeného ustanovenia poukázal na to, že v zmysle ust. § 2 ods. 1 Obč. zák. sú zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť právnymi skutočnosťami. Označená úprava pritom pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva),

c) vo vzťahu ku uplatňovanému nároku na náhradu ušlého zisku za čas od 1.4.2003 mesačne až „do umožnenia podnikat' v prenajatých priestoroch“ k nožnej aplikácii ust. § 161 ods.3 CSP, § 159 ods. 3 CSP i ust. § 230 CSP a to v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Košice I najskôr pod

sp.zn. XXC/XX/XXXX a neskôr v konaní vylúčenom na samostatné konanie rozsudkom Okresného súdu Košice I XXC/XX/XXXX-XXX z 15.6.2011. Vyjadrenie k tejto časti výzvy žiadal odvolací súd dokladovať prípadnými vydanými rozhodnutiami uvedeného súdu aj s prípadným rozhodnutím odvolacieho, či dovolacieho súdu,

d) vo vzťahu k rozhodnutiam súdov v iných veciach týkajúcich sa tých istých účastníkov (rovnopisy, či fotokópie ktorých sú obsahom predmetného spisu), posudzujúcich právne skutočnosti majúce vplyv i na rozhodnutie v predmetnej veci i ku záverom vyplývajúcich z rozhodnutí Ústavného súdu SR, podľa ktorých k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 Ústavy (PL.ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II.ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V zásadnej ústavno-právnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom.

10. Na výzvu odvolacieho súdu reagoval žalovaný písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu 12.9.2017. V ňom poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Humenné sp.zn. XC/XXX/XX zo dňa 16.11.2004, právoplatným a vykonateľným 8.7.2005, bola zamietnutá žaloba žalobcu o určenie neplatnosti výpovede z nájomnej zmluvy. Toto rozhodnutie podľa žalovaného zakladá nedostatok procesnej podmienky právoplatne rozhodnutej veci. Naliehavosť právneho záujmu na žiadanom určení namietal žalovaný už pred súdom prvej inštancie vo vyjadrení z 28.6.2016. Poukazuje pritom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/26/97 a 4Cdo/49/2003. Poukazuje aj na to, že Okresný súd Košice I zamietol rozsudkom XXC/XX/XXXX žalobu o určenie, že nájom na základe nájomnej zmluvy trval do 31.3.2004 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach XCo/XXX/XXXX) a zároveň aj rozsudkom Okresného súdu Košice I XXC/XXX/XXXX bola zamietnutá žaloba na zaplatenie ušlého zisku od 1.8.2002 do 31.3.2004. Žalobou zo 17.2.2016 sa však žalobca domáha obnovy tohto konania. Podľa názoru žalovaného ide o neodstrániteľné nedostatky procesnej podmienky konania, či už prekážku litispedencie, prípadne res iudicata.

11. Žalobca nesúhlasí, podľa jeho písomného vyjadrenia s aplikáciou ust. § 161 ods. 3 a ust. § 230 CSP. Opätovne, tak ako v podanom odvolaní, namieta to, že v uvedených rozhodnutiach sa stále argumentuje uzavretím nájomnej zmluvy dňa 21.12.1996, pričom on v tomto konaní preukázal, že nájomná zmluva bola uzavretá až po 4.2.1997. Ním uplatňované nároky v tomto konaní sa týkajú práve nájomnej zmluvy uzavretej po 4.2.1997 a nemôžu byť preto splnené podmienky, že by o jeho nárokoch už bolo právoplatne rozhodnuté. Pripája opätovne v podaní označené rozhodnutia Okresného súdu Košice I vo veci XXC/XX/XXXX, či vo veci XXC/XXX/XXXX a k nim pripája aj rozhodnutia odvolacieho súdu i uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/592/2014. Žalobca opakovane zdôrazňuje dátum uzavretia nájomnej zmluvy až po 4.2.1997 a z toho vyvádza trvanie nájomnej zmluvy až do uplynutia dojednanej 20-ročnej doby nájmu. Žiada preto, aby odvolací súd zopakoval dokazovanie a neriadil sa skutkovým stavom konštatovaným v napadnutom rozsudku.

12. Žalobca ďalším podaním doručeným odvolaciemu súdu 21.9.2017 uvádza, že považuje rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 16.11.2004 sp.zn. XC/XXX/XX za zmatečný. Podľa jeho názoru neexistuje žiaden rozsudok, ktorý by určil, že jeho nájomný vzťah k nebytovým priestorom podľa nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX, uzavretej po 4.2.1997, skončil pred 31.12.2016.

13. Krajský súd v Prešove termín verejného vyhlásenia rozhodnutia v predmetnej veci oznámil na úradnej tabuli súdu i na webovej stránke súdu zodpovedajúco ust. § 385 ods. 1, § 219 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP.

14. Tak, ako je už uvedené vyššie, uznesením zo dňa 16.2.2017 č.k. 15C/261/2015-663 súd prvej inštancie rozhodoval o návrhu žalobcu na opravu dôvodov rozhodnutia. Uvedené uznesenie súdu prvého stupňa napadol odvolaním žalobca. Právna úprava realizovaná v ustanovení § 357 CSP pripúšťa odvolanie len voči tým uzneseniam, resp. len v tých prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané. Pre odvolací súd je preto relevantným pri vybavovaní odvolania žalobcu proti tomuto uzneseniu riešiť aj otázku objektívnej prípustnosti odvolania tak, ako je upravená v označenom ustanovení § 357 CSP. Z ustanovenia § 357 písm. f) CSP vyplýva, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie

o návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia. Aj uvedené ustanovenie vychádza z toho, že právo strán požadovať, aby súd opravil v rozsudku chyby v písaní, počítaní, alebo iné zrejme nesprávnosti, je zakotvené v § 224 CSP. Prípustnosť odvolania sa zakotvuje všeobecne v tom, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní, alebo iných zrejmych nesprávnosti. Z prípustnosti odvolania sa však vylučuje uznesenie, ktorým sa rozhodlo o oprave chyby v odôvodnení. V predmetnej veci je nepochybné to, že žalobca žiadal o opravu dôvodov rozhodnutia, nie o opravu výroku rozhodnutia. Ak súd čiastočne vyhovel jeho návrhu na opravu dôvodov a čiastočne jeho návrh na opravu odôvodnenia zamietol, je odvolací súd toho názoru, že proti takémuto uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie prípustné nie je. Odvolaciu súdu tak vo vzťahu k uzneseniu zo dňa 16.2.2017 č.k. 15C/261/2015-663 neostala iná možnosť len toto odvolanie podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť.

15. Pri preskúvaní napadnutého rozsudku Krajský súd v Prešove ako súd odvolací predovšetkým sa zaoberal skutočnosťami, ktoré súd je povinný skúmať v každom štádiu konania, teda posudzovať základné procesné predpoklady pre to, aby mohol autoritatívne rozhodnúť vo veci samej.

16. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

17. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

18. Tak, ako je uvedené vyššie, procesné podmienky je povinný skúmať súd v každom štádiu konania, vrátane teda aj odvolacieho konania. Medzi takzvané negatívne procesné podmienky právna úprava civilného sporového konania zaraďuje prekážku rozhodnutej veci a prekážku litispendencie. Prekážka res iudicata, prekážka právoplatne rozhodnutej veci, je vymedzená v ustanovení § 230 CSP.

19. Podľa § 230 CSP, ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Z uvedeného ustanovenia vyplýva už spomenutá negatívna prekážka pre konanie a rozhodovanie o novom žalobnom návrhu. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania vo forme uznesenia. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvoma kritériami, a to totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania. Právna teória i právna prax je zhodná v tom, že výklad pojmu „tá istá vec“ je založený na tom, že musí ísť o tie isté subjekty práva, ktoré vystupovali v pôvodnom konaní ako sporové strany a o ten istý predmet konania (totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými subjektmi), pričom nie je rozhodujúce, či sporové strany vystupujú v pôvodných procesných postaveniach.

20. V konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. XC/XXX/XX sa žalobca K.. R.W. R. - R. domáhal proti žalovanému - Železnice SR neplatnosti výpovede z nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX tak, ako mu bola daná písomným prejavom žalovaného z 20.11.2002. Rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. XC/XXX/XX-XXX zo 16.11.2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. XCo/XX/XX zo dňa 27.4.2005 bol tento žalobný návrh právoplatne zamietnutý.

21. Sporovým stranám v označenom konaní (sp.zn. XC/XXX/XX vedenom na Okresnom súde Humenné) bolo zrejmé vtedy, že medzi účastníkmi konania bol založený iba jeden nájomný vzťah na nebytové priestory, ktoré boli špecifikované v obsahu nájomnej zmluvy s označeným číslom. Iný nájomný vzťah sporové strany ako účastníci nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX na iný predmet nájmu neuzavreli. V označenom konaní žalobca namietal písomný prejav vôle žalovaného z 20.11.2002, ktorý smeroval k ukončeniu predmetného nájomného vzťahu. Aj v tomto súčasnom konaní žalobca sa domáha určenia neplatnosti výpovede nájomného vzťahu práve totožným úkonom žalovaného z 20.11.2002. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiu o novom návrhu žalobcu na určenie neplatnosti výpovede z uvedeného nájomného vzťahu bráni tak prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Ak súd prvej inštancie túto procesnú podmienku konania neskúmal a nevyporiadal sa ňou, odvolací súd aj pri absencii odvolacích námietok, pri postupe podľa § 380 ods. 2 CSP na túto procesnú vadu musel prihliadať a neostala mu iná možnosť, len pri prieskume napadnutého rozsudku v tejto časti pre nesplnenie procesných podmienok konania rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušiť, a keďže išlo o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, aj s použitím

ustanovenia § 161 ods. 2 (aj aplikáciou ust. § 378 ods. 1 CSP) konanie o tejto časti žalobného návrhu zastaviť.

22. V rámci skúmania procesných podmienok o ďalšej časti žalobného návrhu, odvolací súd zistil z obsahu rozhodnutí, ktoré už boli k dispozícii aj súdu prvej inštancie aj to, že v konaní na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. XXC/XXX/XXXX žalobca uplatnil z toho istého dôvodu ako v tomto konaní (zamedzenie výkonu podnikateľskej činnosti v prenajatých priestoroch) náhradu ušlého zisku za čas od 1.8.2002 do 31.3.2004 v celkovej výške 90.383,58 eur, t.j. vo výške 5.021,31 eur mesačne. Rozsudkom Okresného súdu Košice I č.k. XXC/XXX/XXXX-XX z 27.5.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice č.k. XXCo/XXX/XXXX-XXX z 15.1.2014 (v predmetnom spise na č.l. 703 až 706) bol zamietnutý návrh na náhradu ušlého zisku v uplatnenom rozsahu.

23. V predmetnom súdnom konaní žalobca uplatňuje proti žalovanému nárok na náhradu ušlého zisku za čas od 1.4.2003 do doby možnosti výkonu podnikateľskej činnosti v prenajatých priestoroch v mesačnej výške po 22.632,- eur s tým, že uplatňuje aj úroky z omeškania. Ak rozsudkom Okresného súdu Košice I č.k. XXC/XXX/XXXX-XX z 27.5.2013 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č.k. XXCo/XXX/XXXX-XXX z 15.1.2014 bol právoplatne zamietnutý návrh žalobcu na náhradu ušlého zisku aj za čas od 1.4.2003 do 31.3.2004 v celkovom rozsahu 60.255,72 eur so 16,5 % úrokmi z omeškania ročne z jednotlivých uplatňovaných mesačných plnení po 5.021,81 eur od prvého dňa nasledujúceho mesiaca do zaplatenia, tak aj v tejto časti je o žalobnom návrhu žalobcu už právoplatne rozhodnuté a prekážka právoplatne rozhodnutej veci bránila, aby súd v tomto teraz vyvolanom súdnom konaní žalobcom opätovne o tomto nároku v tomto rozsahu aj rozhodoval. Odvolaciemu súdu preto aj v tejto časti žalobného návrhu v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. a) v spojení s ustanovením § 378 ods. 1 a § 161 ods. 2 a § 230 CSP neostala iná možnosť len v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a konanie o tejto časti žalobného návrhu zastaviť (s právnou kvalifikáciou uvedenou v bode 21. - vyššie).

24. Vo vzťahu k ďalšej časti žalobného návrhu týkajúceho sa určenia platnosti nájomnej zmluvy, s alternatívne uvedenými petitmi samotným žalobcom uzavretých 20.12.1996, resp. 21.12.1996, či po 4.2.1997, je potrebné uviesť to, čo už je konštatované vyššie, že medzi sporovými stranami v minulosti nebolo nikdy sporným to a zdá sa, že ani teraz to nemožno rozporovať, že účastníci nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX sa dohodli na prenájme nebytových priestorov, tak ako sú v nájomnej zmluve (bez ohľadu na jej dátum) za obsahových podmienok v nej špecifikovaných. Iný obsah nájomnej zmluvy, alebo nájomného vzťahu na ten istý predmet nájmu nebol nikdy sporovými stranami tvrdený, ani namietaný. Odvolací súd pri prieskume predmetnej veci nemá dôvod odchyliť sa od záverov v iných rozhodnutiach medzi sporovými stranami, v ktorých sa konštatovalo to, že nájomný vzťah, ktorý bol medzi sporovými stranami založený označenou nájomnou zmluvou skončil práve uplynutím výpovednej lehoty na základe platnej výpovede (tak ako to bolo judikované rozsudkom Okresného súdu Humenné XC/XXX/XX-XXX v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove XCo/XX/XXXX z 27.4.2005). Rozhodnutia súdov vo veciach týkajúcich sa tých istých účastníkov konania, posudzujúcich právne skutočnosti týkajúce sa trvania tohto nájomného vzťahu sú totožné v tom, že ku skončeniu nájomného vzťahu došlo práve na základe označenej výpovede ku dňu 31.3.2003. Aj s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR uvedenú vo výzve odvolacieho súdu sporovým stranám z 28.8.2017 je treba vychádzať z toho, že všeobecné súdy rozhodujúce v podobných veciach nemôžu rozhodovať odlišným, či až protichodným spôsobom. Závery prijaté súdmi vo veciach účastníkov aj tohto konania sú pre sporové strany subjektívne záväzné (§ 228 ods. 1 CSP). Niet preto ani v predmetnej veci dôvodu na odklon od už judikovaných záverov o tom, že nájomný vzťah žalobcu v priestoroch žalovaného skončil výpoveďou ku dňu 31.3.2003. Žalobný návrh na určenie platnosti nájomnej zmluvy č. XXX-XXX/XX v aktuálnej situácii, keď bol nájomný vzťah založený uvedenou nájomnou zmluvou už skončený, postráda nielen naliehavosť právneho záujmu na takomto rozhodnutí súdu, ako ho žiadal žalobca (každé súdne rozhodnutie musí vychádzať z určitej potreby usporiadania pomerov účastníkov konania, nemôže ísť iba o rozhodnutie v akejsi akademickej rovine bez potreby jej realizácie v praktickej situácii). Navyac pri aplikácii ust. § 137 písm. c) CSP treba vychádzať z toho, že zmluva, alebo iný právny úkon, ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 Obč. zák. Určenie existencie právnej skutočnosti, napríklad, že nájomná zmluva, ako je to v predmetnej veci je platná, odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Civilný sporový poriadok pri aplikácii ustanovenia § 137 písm. d) pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). V predmetnej

veci o takúto situáciu pri požiadavke na určenie platnosti nájomnej zmluvy (bez ohľadu na to, s akým dátumom jej uzavretia) nejde, a preto nie je možné takejto žalobe vyhovieť. Odvolací súd tak, ako je to už vyššie uvedené, poskytol priestor na takéto vyjadrenie účastníkom konania a nemá dôvod od názoru vyslovenému aj vo výzve upustiť ani pri konečnom rozhodovaní o podanom odvolaní proti rozsudku. Za takéhoto stavu odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu na určenie platnosti nájomnej zmluvy.

25. V zostávajúcej časti, ktorá nebola predmetom vyššie uvedeného výroku o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a aj rozhodnutia o zastavení konania, je zamietnutie žaloby o zaplatenie ušlého zisku vecne správne.

26. Ak žalobca uplatňoval nárok na náhradu ušlého zisku s odôvodnením, že mu žalovaný zamedzil prístup k nebytovým priestorom a neumožnil mu v nich podnikáť, a tým nadobudnúť zisk, pri závere o platnom ukončení nájomného vzťahu dňom 31.3.2003, priznanie uplatňovaného nároku na náhradu ušlého zisku za čas od 1.4.2003 do budúca nemá žiadne právne opodstatnenie. Absentujú totiž zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, aj vrátane náhrady ušlého zisku, či už podľa súdom prvej inštancie označených ustanovení § 420 ods. 1 a § 442 Obč. zák., alebo aj pri aplikácii ust. § 261 ods. 1 Obch. zák. (vzťah medzi podnikateľskými subjektmi) a v tej nadväznosti ust. § 373 a § 379 Obch. zák. Na strane žalovaného absentuje totiž také porušenie záväzkového vzťahu (vyplývajúce z uzavretej zmluvy, resp. z porušenia iných povinností daných zákonom, alebo inou právnou normou) v príčinnej súvislosti, s ktorým by vznikla žalobcovi ujma v jeho majetkovej sfére, spočívajúca v tom, že u žalobcu nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt, ktoré by sa dalo očakávať s prihliadnutím na pravidelný priebeh veci. Žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu ušlého zisku je tak zjavne nedôvodný. Správne aj v tejto časti teda súd prvej inštancie žalobný návrh zamietol. Aj keď sa nemožno stotožniť s posudzovaním skutočností pre beh premlčacej doby, objektívnej a subjektívnej, uvedená skutočnosť, ak základ nároku na náhradu ušlého zisku nie je daný viedla odvolací súd k záveru o tom, že v rozhodnutí o zamietnutí žalobného návrhu na náhradu ušlého zisku nad už vyššie konštatované zastavenie konania je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne.

27. V zásade, ak žalobca bol pred súdom prvej inštancie neúspešný, žalovaný úspešný v konaní mal zodpovedajúco ust. § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP priznaný nárok na náhradu trov prvostupňového konania.

28. Z uvedených dôvodov pri aplikácii ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšujúcej časti nad už vyššie konštatované čiastočné zastavovanie konania potvrdil ako vecne správny.

29. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, žalovaný si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Pri aplikácii ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP odvolací súd sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).